

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 338/2017-46

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. mája 2017 predbežne prerokoval sťažnosti 1. obchodnej spoločnosti LEVICKÉ MLIEKÁRNE, a. s., Júrska cesta 2, Levice, zastúpenej advokátom JUDr. Róbertom Madejom, Mýtina 42, Bratislava; 2. obchodnej spoločnosti Zeelandia, s. r. o., Družstevná 44, Rozhanovce, zastúpenej obchodnou spoločnosťou JUDr. Marián Prievozník, PhD., advokát, s. r. o., Krmanova 1, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Marián Prievozník, PhD.; 3. obchodnej spoločnosti Bibby Factoring Slovakia, a. s., Prievozská 4D, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Róbertom Madejom, Mýtina 42, Bratislava; 4. obchodnej spoločnosti REMY COINTREAU SLOVAKIA, s. r. o., Košická 56, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Róbertom Madejom, Mýtina 42, Bratislava; 5. obchodnej spoločnosti Unilever Slovensko, spol. s r. o., Karadžičova 10, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Róbertom Madejom, Mýtina 42, Bratislava; a 6. obchodnej spoločnosti Slovenská konsolidačná, a. s., Cintorínska 21, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou JUDr. Marián Prievozník, PhD., advokát, s. r. o., Krmanova 1, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Marián Prievozník, PhD.; pre namietané porušenie ich základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu

k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 8 R 1/2016-2979 z 10. októbra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti 1. obchodnej spoločnosti LEVICKÉ MLIEKÁRNE, a. s., 2. obchodnej spoločnosti Zeelandia, s. r. o., 3. obchodnej spoločnosti Bibby Factoring Slovakia, a. s., 4. obchodnej spoločnosti REMY COINTREAU SLOVAKIA, s. r. o., 5. obchodnej spoločnosti Unilever Slovensko, spol. s r. o., a 6. obchodnej spoločnosti Slovenská konsolidačná, a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťami podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenými Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 29. novembra 2016, 6. decembra 2016, 20. decembra 2016, 21. decembra 2016 a 22. decembra 2016 sa 1. obchodná spoločnosť LEVICKÉ MLIEKÁRNE, a. s., Júrska cesta 2, Levice; 2. obchodná spoločnosť Zeelandia, s. r. o., Družstevná 44, Rozhanovce; 3. obchodná spoločnosť Bibby Factoring Slovakia, a. s., Prievozská 4D, Bratislava; 4. obchodná spoločnosť REMY COINTREAU SLOVAKIA, s. r. o., Košická 56, Bratislava; 5. obchodná spoločnosť Unilever Slovensko, spol. s r. o., Karadžičova 10, Bratislava; a 6. obchodná spoločnosť Slovenská konsolidačná, a. s., Cintorínska 21, Bratislava (ďalej aj „sťažovateľka v 1. rade“, „sťažovateľka v 2. rade“, sťažovateľka v 3. rade“, „sťažovateľka vo 4. rade“, „sťažovateľka v 5. rade“, „sťažovateľka v 6. rade“ alebo spolu „sťažovateľky“), domáhali vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie ich v záhlaví označených základných práv a slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 R 1/2016-2979 z 10. októbra 2016 zverejneným v Obchodnom vestníku 24. októbra 2016 a ktorým by napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému

súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľky zároveň požiadali o priznanie náhrady trov konania, ktoré im vznikli v dôsledku právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Zo sťažností a z príloh k nim pripojených vyplýva, že okresný súd uznesením č. k. 8 R 1/2016-843 zo 17. marca 2016 zverejneným v Obchodnom vestníku 29. marca 2016 povolil reštrukturalizáciu dlžníka – obchodnej spoločnosti Retail Value Stores, a. s., Panónska cesta 16, Bratislava (ďalej len „dlžník“), ustanovil do funkcie správcu, vyzval veriteľov, aby prihlásili svoje pohľadávky, a určil rozsah právnych úkonov dlžníka, ktoré podliehajú súhlasu správcu.

3. Veriteľský výbor dlžníka na svojom zasadnutí 19. augusta 2016 nadpolovičnou väčšinou prítomných členov schválil predložený záverečný návrh reštrukturalizačného plánu dlžníka a odporučil, aby účastníci plánu oprávnení o schválení plánu hlasovať hlasovali za jeho prijatie; zápisnica z tohto zasadnutia bola zverejnená v Obchodnom vestníku 30. augusta 2016.

4. V rámci prípravy schvaľovacej schôdze veriteľov dlžníka boli pre účely hlasovania o prijatí reštrukturalizačného plánu vytvorené štyri skupiny: skupina č. 1 – nezabezpečení veritelia, skupina č. 2 – nezabezpečení veritelia, ktorých pohľadávky by sa v konkurze uspokojovali v poradí ako podriadené pohľadávky 1, skupina č. 3 – nezabezpečení veritelia, ktorých pohľadávky by sa v konkurze uspokojovali v poradí ako podriadené pohľadávky 2, a skupina č. 4 – akcionári.

5. Dňa 16. septembra 2016 sa uskutočnila schvaľovacia schôdza veriteľov dlžníka, na ktorej sa podľa zápisnice z jej konania ako „*veritelia - oprávnení hlasovať*“ zúčastnili aj sťažovateľka v 1. rade, sťažovateľka v 2. rade, sťažovateľka vo 4. rade, sťažovateľka v 5. rade a sťažovateľka v 6. rade. Sťažovateľka v 3. rade sa schvaľovacej schôdze zúčastnila tiež, avšak v dôsledku vady chýbajúceho úradne osvedčeného podpisu substitučného splnomocniteľa jej správca neumožnil „*vykonávať práva veriteľa*“. Z uvedenej zápisnice zároveň vyplýva, že možnosť písomne požiadať predkladateľa plánu prostredníctvom správcu o podrobnejšie vysvetlenie ustanovení plánu, o opravu zjavnej

chyby v písaní alebo počítaní alebo inej zrejmej nesprávnosti plánu, o zaradenie svojej pohľadávky do inej skupiny, ako bola zaradená predkladateľom plánu, o zaradenie svojho majetkového práva akcionára do inej skupiny, ako bolo zaradené predkladateľom plánu, o zaradenie svojej zabezpečenej pohľadávky do skupiny pre nezabezpečené pohľadávky v inom rozsahu ako v rozsahu určenom predkladateľom plánu, resp. o nižšie uspokojenie svojej pohľadávky oproti jej uspokojeniu navrhnutému v záväznej časti plánu v prospech inej skupiny pohľadávok vytvorenej v záväznej časti plánu v zmysle § 145 ods. 1 písm. a) až f) zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z. z.“) využili len dvaja veritelia, a to Sociálna poisťovňa a obchodná spoločnosť Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s., pričom s poukazom na „charakter“ ich pohľadávok namietli kategorizáciu, resp. zaradenie pohľadávok do jednotlivých skupín pre nezabezpečených veriteľov, v dôsledku čoho malo, podľa ich názoru, dôjsť k poskytnutiu neoprávnenej štátnej pomoci. Po zodpovedaní otázok žiadateľov správca *„vzval prítomných zástupcov veriteľov, aby sa vyjadrili k návrhu reštrukturalizačného plánu, resp. vzniesli prípadné námietky k prezentovaným skutočnostiam alebo reštrukturalizačnému plánu. O slovo sa neprihlásil žiaden z prítomných veriteľov.“* Po poučení veriteľov o spôsobe hlasovania na schvaľovacej schôdzi veriteľov a o podmienkach požadovaných na prijatie reštrukturalizačného plánu podľa § 148 zákona č. 7/2005 Z. z. sa pristúpilo k hlasovaniu, pričom za prijatie reštrukturalizačného plánu hlasovala skupina č. 2 (100 % hlasov veriteľov, na ktorých hlasy sa prihliada), skupina č. 3 (100 % hlasov veriteľov, na ktorých hlasy sa prihliada) a skupina č. 4 (100 % hlasov akcionárov). Reštrukturalizačný plán skupinou č. 1 prijatý nebol (za jeho prijatie hlasovalo 26,170 % hlasov veriteľov, na ktorých hlasy sa prihliada a proti jeho prijatiu hlasovalo 73,830 % hlasov veriteľov, na ktorých hlasy sa prihliada); do tejto skupiny boli zaradené aj pohľadávky sťažovateľiek voči dlžníkovi s tým, že oprávnenie hlasovať v zmysle § 148 ods. 1 písm. b) zákona č. 7/2005 Z. z. náležalo len sťažovateľke v 5. rade. V závere tejto zápisnice je uvedené, že spoluinvestor – Ing. J. Š. vyzval (spoločnú) právnu zástupkyňu sťažovateľky v 6. rade (na schvaľovacej schôdzi konajúcu *„ako poverená osoba v zmysle zákona“* za Úrad pre reguláciu elektronických komunikácií sa poštových služieb), Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky a Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy Bratislava -

mesto, aby „sa vyjadrila k dôvodom, prečo štátne inštitúcie hlasovali proti prijatiu reštrukturalizačného plánu“, na čo reagovala tak, že „vzniesla námietku proti prijatiu plánu, pričom uviedla, že plánom ponúkané percentá uspokojenia sú nedostatočné a že hlasovaním za prijatie plánu by došlo k poskytnutiu neoprávnenej štátnej pomoci“. Následne správca „vyzval prítomných zástupcov veriteľov, aby uplatnili námietky k priebehu schôdze, prípadne vzniesli odôvodnené námietky proti prijatiu reštrukturalizačného plánu alebo aby uplatnili prípadné námietky proti vykonanému hlasovaniu. Žiaden iný z prítomných zástupcov veriteľov námietku nevzniesol.“.

6. Na základe návrhu dlžníka z 23. septembra 2016 okresný súd napadnutým uznesením nahradil súhlas skupiny č. 1 pre veriteľa popretých nezabezpečených pohľadávok s prijatím reštrukturalizačného plánu dlžníka v znení, o ktorom hlasovala schvaľovacia schôdza 16. septembra 2016, potvrdil reštrukturalizačný plán dlžníka, ktorý je prílohou tohto uznesenia, v znení, o ktorom hlasovala schvaľovacia schôdza 16. septembra 2016, a ukončil reštrukturalizáciu dlžníka. Z relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že v rámci skúmania splnenia podmienok uvedených v § 152 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. okresný súd „preskúmal postavenie nezabezpečeného veriteľa v prípade reštrukturalizácie a v prípade konkurzného konania, pričom pri skúmaní tejto podmienky vychádzal z opisnej časti predloženého RP, z ktorého súdu nevyplýva, že tento bude na základe plánu v zjavne horšom postavení, v akom by bol v prípade neprijatia plánu. Súd môže skonštatovať, že konkurzné konanie je pre nezabezpečeného veriteľa menej efektívne z hľadiska nákladov súvisiacich so starostlivosťou o majetok počas doby konkurzného konania a nákladov na jeho speňaženie. Podľa záväznej časti plánu veriteľ bude uspokojený vo výške 3 % v časovom horizonte 30 dní, čo je uspokojenie výhodnejšie čo do výšky ako aj času splnenia. V prípade konkurzného konania sa dá predpokladať, že veriteľ nebude uspokojený v uvedenom rozsahu (na rozdiel od reštrukturalizácie), nakoľko v konkurznom konaní nedôjde k získaniu externých zdrojov, taktiež treba počítať s nákladmi na speňaženie majetku, ktorý by tvoril oddelenú podstatu, s nákladmi správy a udržiavania tejto podstaty a inými pohľadávkami proti podstate vrátane odmeny správcu, pričom uvedené náklady by bolo nutné v prípade konkurzu dlžníka odpočítať od výťažku zo speňaženia zabezpečeného majetku... Podľa § 152 ods. 1 písm. b) ZKR, väčšina zo skupín

zostavených podľa plánu hlasovala za prijatie plánu potrebnou väčšinou... Zo záverov schvaľovacej schôdze účastníkov plánu je zrejmé, že s reštrukturalizačným plánom súhlasili veritelia, ktorých počet hlasov počítaný podľa zistenej sumy ich zistených pohľadávok predstavoval 6.365.546 hlasov (54,314 %), zatiaľ čo proti hlasovali veritelia s počtom 5.354.427 hlasov počítanými podľa zistenej sumy ich zistených pohľadávok. Potrebná nadpolovičná väčšina bola dosiahnutá, keďže za prijatie plánu hlasovalo 54,314 % prítomných veriteľov.“.

7. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia zároveň vyplýva, že v rámci rozhodovania o potvrdení prijatého reštrukturalizačného plánu sa okresný súd zaoberal podnetmi viacerých veriteľov doručených mu po konaní schvaľovacej schôdze veriteľov, medzi inými aj podnetom sťažovateľky v 3. rade, v ktorom okrem toho, že vzniesla námietku proti „nezákonnému postupu správcu na schvaľovacej schôdzi veriteľov spočívajúcom v odňatí práva účastníka plánu zúčastniť sa na schvaľovacej schôdzi a práva hlasovať na schvaľovacej schôdzi“, spochybnila aj „správcu, resp. predkladateľom plánu modelované uspokojenie v prípade konkurzného konania ku dňu začatia reštrukturalizácie, a to vo vzťahu k miere uspokojenia, ktorej výšku namieta a uvádza, že výška a uspokojenie v konkurze by mala predstavovať 35,5 %, namieta nesprávny odhad uspokojenia v konkurze vo výške 2 % a v reštrukturalizácii 3 %, čo je v porovnaní s uvádzanými 35,5 % nižšie ako v konkurze. Z odôvodnenia veriteľa predpokladaného výpočtu uvádza rozpor na strane 49 RP – nároky z titulu zmluvných pokút vo výške 3 000 000,- EUR, kde predpokladá, že o túto sumu by bola suma záväzkov navýšená v prípade úspechu štátnych inštitúcií. Veriteľ rozporuje aj údaje v tabuľke A17 plánu, strana 50 plánu uvádza, že náklady v prípade konkurzu v sume 2 686 129,- EUR nie sú objektívne dosiahnuteľné a boli zo strany predkladateľa plánu nadhodnotené. Veriteľ namieta aj výšku nákladov na archiváciu v sume 100 000,- EUR vzhľadom na dĺžku existenciu dlžníka v tejto súvislosti aj náklady na skladovanie v sume 288 000,- EUR a výšku dane z pozemkov v sume 90 000, EUR, ktoré by pri predpoklade trvania konkurzu 4 roky boli 2 720 657,30 EUR, po prepočte by mali dosiahnuť sumu 99 528,10 EUR. Z predložených výpočtov veriteľ dospel k sume 35,5 % miera uspokojenia. Veriteľ namieta aj započítanie pohľadávok v sume 1 209 205,- EUR, ktoré považuje za nezákonné, nakoľko k nemu došlo

po začatí reštrukturalizácie započítaním zložených preddavkov na základe nájomných zmlúv dlžníka uzavretých s veriteľmi. Namietané je aj vytvorenie skupiny č. 3 v nadväznosti na vyššie uvedené nezákonné započítanie, nakoľko vytvorenie uvedenej skupiny č. 3 považuje za účelové a tendenčné smerujúce k pluralizácii počtu skupín, nakoľko ide o identickú skupinu pohľadávok ako skupina č. 2, avšak bez existencie skupiny č. 3 by nemohol dlžník žiadať o nahradenie súhlasu skupiny.“.

8. V súvislosti s týmto podnetom sťažovateľky v 3. rade okresný súd konštatoval, že vzhľadom na skutočnosť, že formálny nedostatok splnomocnenia predloženého jej právnym zástupcom (ale aj ďalších veriteľov) „nebol do začiatku schvaľovacej schôdze odstránený, správca v súlade s platnou právnou úpravou nepripustil týmto subjektom vykonávanie hlasovacích práv a ďalších práv, ktoré by inak mohli vykonávať ako zástupcovia účastníkov plánu. Súd má za to, že nedošlo uvedeným konaním správcu k naplneniu skutkovej podstaty ustanovenia § 131 ods. 2 písm. a ZKR a preto podnet veriteľa vo vzťahu k meritu konania považuje za nedôvodný.“. Vo vzťahu k ostatným námietkam sťažovateľky v 3. rade okresný súd uviedol, že rozsah jeho skúmania „bol z hľadiska súdu obmedzený v rozsahu zákonných obmedzení tak, ako vyplývajú z ustanovení § 152 ods. 1 ZoKR a nasl. Výslovne sa uvádza, že súd pri posudzovaní splnenia podmienok na nahradenie súhlasu skupiny v rovine vyhodnocovania lepšieho uspokojenia veriteľov v prípade reštrukturalizácie vychádza z údajov v pláne, ak sa nepreukáže opak. Veriteľ žiadnym z predložených argumentov neuviedol relevantný dôkaz výpočtu ním uvádzaných tvrdení, zotrval v rovine pochybností... Súd v tomto konaní o potvrdení RP zisťuje najmä porušenia povinností v zmysle ustanovenia § 154 ZKR, teda vedúce k zamietnutiu plánu. V danom smere súd sa zameral najmä na zistenia, či nedošlo k vadám pri príprave plánu a jeho náležitostiach. Z predložených námietok veriteľa súd nevyhodnotil tieto tvrdenia ako rozporné s predloženým RP, jeho obsahom alebo procesom jeho prípravy či prijímania schvaľovacou schôdzou. Z týchto dôvodov súd k uvedeným parciálnym námietkam neprihliadal. V nadväznosti na vyššie uvedené, súd vyjadruje názor, že prepočet hypotetického uspokojenia pohľadávok veriteľov v konkurze je vždy odborným odhadom správcu na základe podkladov predložených dlžníkom, po zistení jeho majetku a záväzkov, výšky zistených pohľadávok, ich právneho dôvodu, predpokladanej náročnosti vedenia

konkurzného konania vzhľadom na rozsah činností a majetku dlžníka, časové obdobie pôsobenia dlžníka na trhu a iných kritérií. Pokiaľ súdu nebolo preukázané, že v tomto procese správca pochybil, alebo súdom takéto pochybenie nebolo zistené inak, súd vychádza z údajov v opisnej časti plánu majúci na zreteli, že správca je odborne spôsobilá osoba nesúca všetky riziká nesprávneho konania v súlade s príslušnou zákonnou úpravou. Ohľadne námietky nezákonného započítania pohľadávky..., na základe ktorého malo dôjsť k zániku pohľadávky dlžníka z titulu zložených preddavkov vo vzťahu k prenajímateľovi... v celkovej výške 1.209.205,- EUR, prenajímateľ vo vzťahu k dlžníkovi skutočne redukoval svoju pohľadávku z titulu nezaplateného nájomného, a to jednostranným oznámením o zápočte, kde na započítanie použil pohľadávku dlžníka z titulu zloženého preddavku ako zábezpeky. Nejednalo sa však o úkon dlžníka, ktorému by bolo možné v konkurze odporovať, resp. o úkon dlžníka alebo veriteľa, ku ktorému došlo po začatí reštrukturalizačného konania v rozpore s ustanovením § 114 ods. 1 písm. f) ZoKR. Prenajímateľ jednostranne započítal svoje pohľadávky s pohľadávkou dlžníka ku dňu 09. 02. 2016, čo vyhodnocujem ako jeho legitímny nárok, nakoľko zložená zábezpeka mala v súlade so zmluvou a zákonom presne na tento účel slúžiť. Poznámam, že reštrukturalizačné konanie dlžníka bolo začaté až dňa 18. 02. 2016. Ohľadne namietaného nesprávneho prepočtu uspokojenia pohľadávok veriteľov v konkurze, súd konštatuje, že v zmysle ustanovenia § 152 ods. 1 ZKR vychádza z opisnej časti plánu, pokiaľ sa nepreukáže opak. Obsahovými náležitosťami podania veriteľa súdu opak preukázaný nebol, a to ani v pochybnostiach. Namietané účelové vytvorenie skupín podľa zistenia súdu vychádzalo z ustanovení § 137 ods. 1, 2, 5 ZKR vzhľadom na právne dôvody a výšku zistených pohľadávok veriteľov... Namietaná účelovosť vytvorenia skupiny pohľadávok, ktoré by sa v konkurze uspokojovali ako podriadené 2, je nedôvodná vo vzťahu k výsledku hlasovania, pretože aj bez takto vytvorenej skupiny by boli splnené zákonné podmienky na to, s prihliadnutím na hlasovanie veriteľov na schvaľovacej schôdzi, aby dlžník mohol podať súdu návrh na postup podľa ustanovenia § 152 ZKR.“.

9. V odôvodnení napadnutého uznesenia okresný súd konštatoval, že „v danej právnej veci reštrukturalizácie dlžníka od uznesenia o schválení reštrukturalizácie nemá zaznamenaný žiadny podnet, sťažnosť resp. podanie, ktorým by ktorýkoľvek z účastníkov

plánu, teda najmä veriteľov žiadal o prešetrenie úkonov dlžníka, dopytoval sa, žiadal vysvetlenia, vyjadrenia alebo uviedol by akýkoľvek úkon smerujúci k spochybneniu platnosti, legitímnosti procesu reštrukturalizácie.“. Vychádzajúc z nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 200/2011 zo 7. decembra 2011 okresný súd konštatoval, že „po preskúmaní predchádzajúceho postupu správcu, dlžníka, veriteľov a veriteľských orgánov v tomto reštrukturalizačnom konaní, ako aj predloženého reštrukturalizačného plánu, nezistil skutočnosti predpokladané v § 154 ods. 1 ZKR, pre ktoré by musel reštrukturalizačný plán zamietnuť. Reštrukturalizačný plán zároveň nie je v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov, keď za tento spoločný záujem je potrebné pokladať dosiahnutie čo najvyššej miery uspokojenia pohľadávok veriteľov (§ 5 ZKR) pri zachovaní aspoň podstatnej časti prevádzky podniku dlžníka tak, že v reštrukturalizačnom konaní možno odôvodnene predpokladať väčší rozsah uspokojenia veriteľov dlžníka ako v prípade vyhlásenia konkurzu (§ 109 ods. 3 písm. c) a d) ZKR)... Vzhľadom na to, že neexistujú dôvody na zamietnutie reštrukturalizačného plánu, súd nahradil súhlas skupiny veriteľov č. 1 pri hlasovaní na schvaľovacej schôdzi konanej dňa 16. 09. 2016 a reštrukturalizačný plán v znení, o ktorom hlasovala schvaľovacia schôdza dňa 16. 09. 2016 potvrdil. O skončení reštrukturalizácie rozhodol súd podľa ustanovenia § 153 ods. 1 ZKR.“.

10. S uvedenými závermi okresného súdu sťažovateľky nesúhlasia a vo svojich sťažnostiach (a sťažovateľka v 1. rade aj v doplnení podania z 20. decembra 2016) opakujú argumenty uvádzané sťažovateľkou v 3. rade v jej podnete s poukazom na konkrétne rozhodnutia ústavného súdu, ktoré boli vydané v súvislosti s inými reštrukturalizačnými konaniami, zhodne namietajú, že okresný súd napadnutým uznesením zasiahol do ich v záhlaví označených základných práv a slobôd, pretože:

- arbitrárne a svojvoľne rozhodol o tom, že predložený reštrukturalizačný plán pri miere uspokojenia veriteľov na úrovni 3 % je v spoločnom záujme všetkých veriteľov,
- svojím rozhodnutím zbavil nezabezpečených veriteľov 97 % ich majetku, pretože ním došlo k zániku 97 % pohľadávok nezabezpečených veriteľov,
- nerešpektoval jednoznačnú vôľu nielen najvýznamnejšej skupiny veriteľov, t. j. nezabezpečených veriteľov zaradených do skupiny č. 1, ale ani spoločný záujem všetkých veriteľov vyjadrený na hlasovaní na schvaľovacej schôdzi,

- jednoznačne uprednostnil záujem dlžníka pred záujmami jeho veriteľov,
- v rozpore s princípmi rovnosti účastníkov konania zohľadňoval viac záujem akcionárov dlžníka a veriteľov, ktorých pohľadávky by boli v prípade konkurzu uspokojované len ako podriadené pohľadávky,
- rezignoval na účelovosť a tendenčnosť predkladateľa reštrukturalizačného plánu, ktorý vytvorením skupiny č. 2 a skupiny č. 3 obchádzal zákon s cieľom zabezpečiť si zákonnú možnosť požiadať súd o nahradenie súhlasu skupiny č. 1 s prijatím reštrukturalizačného plánu, hoci v zmysle § 137 ods. 5 zákona č. 7/2005 Z. z. mali byť pohľadávky, ktoré by sa v konkurze uspokojovali v poradí ako podriadené pohľadávky, zaradené do jednej skupiny,
- nerešpektoval požiadavku na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania a nezohľadnil nespravodlivé dôsledky svojho rozhodnutia na účastníkov konania,
- pri svojom rozhodovaní vychádzal z neúplného spisu, pretože výhrady (stanovisko) sťažovateľky v 5. rade ako členky veriteľského výboru k dokumentu označenému ako „Záverečný návrh reštrukturalizačného plánu dlžníka...“, ktoré podala vo forme písomného stanoviska z 18. augusta 2016, ktoré bolo prečítané na zasadnutí veriteľského výboru dlžníka konaného 19. augusta 2016 a na základe jej žiadosti malo tvoriť prílohu zápisnice zo zasadnutia veriteľského výboru konaného v tento deň, sa v dôsledku konania spriaznenej obchodnej spoločnosti v postavení predsedu veriteľského výboru (t. j. obchodnej spoločnosti Kofola, a. s., Rajecká Lesná) a správcu nikdy nestali súčasťou súdneho spisu a ani neboli ako súčasť zápisnice zverejnené v Obchodnom vestníku (30. augusta 2016).

11. Sťažovateľka v 6. rade vzhľadom na predmet svojej činnosti, ktorým je „konsolidácia pohľadávok verejného sektora podľa zákona o pohľadávkach štátu“, s poukazom na to, že 19. mája 2016 s Ministerstvom pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky a 22. júna 2016 s Regionálnou veterinárnou a potravinovou správou Bratislava - mesto uzavrela zmluvy o vymáhaní pohľadávok štátu, vo svojej sťažnosti navyše namieta, že napadnutým uznesením okresný súd umožnil neoprávnené poskytnutie štátnej pomoci dlžníkovi, pretože uspokojenie pohľadávok v rozsahu 3 % sa týka aj týchto pohľadávok, ktoré vo svojej podstate predstavujú sankcie za správne delikty súvisiace

s podnikateľskou činnosťou dlžníka uložené mu právoplatnými a vykonateľnými rozhodnutiami správnych orgánov. Podľa názoru sťažovateľky v 6. rade sa okresný súd „zaoberal charakterom pohľadávok sťažovateľa, ktoré vyhodnotil za odlišné od ostatných pohľadávok a ich vymožiteľnosť za neistú vzhľadom na prebiehajúce konania o preskúmanie príslušných rozhodnutí o udelení pokút v súdnych konaniach. Z odôvodnenia nie je možné zistiť, na základe ktorého ustanovenia ZKR alebo iného právneho predpisu súd posudzoval charakter pohľadávok... Postup súdu nemá oporu v platnom práve, pretože pohľadávky titulom uložených pokút sú z hľadiska právneho postavenia veriteľa v reštrukturalizačnom konaní zhodné s pohľadávkami iných veriteľov. Ak by tomu tak nebolo, mala byť pre túto skupinu veriteľov v reštrukturalizačnom pláne vytvorená osobitná skupina nezabezpečených veriteľov... Spochybňovať za daného stavu vymožiteľnosť pohľadávok sťažovateľa považuje za ničím neodôvodnené.“.

12. Sťažovateľky poukazujú aj na poslednú novelizáciu zákona č. 7/2005 Z. z., ktorá „v § 154 ods. 1 písm. g) s účinnosťou od 01. 03. 2017 ustanovuje ako obligatórny dôvod pre zamietnutie reštrukturalizačného plánu súdom, ak je navrhovaná miera uspokojenia pohľadávok nižšia ako 50 % výšky dotknutých pohľadávok. Aj keď právna norma na predmetné reštrukturalizačné konanie priamo nedopadá, nepochybne poskytuje možnosť výkladu aj vo vzťahu k súčasne účinnej právnej úprave. Možno konštatovať, že potreba novelizácie bola vyvolaná nejednoznačnosťou právnej úpravy, ktorú dlžníci zneužívali za účelom poškodzovania veriteľov, tak ako sa to stalo aj v tomto prípade.“.

13. Sťažovateľky zhodne tvrdia, že proti napadnutému uzneseniu okresného súdu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok, pričom vylúčenie relevantného prostriedku právnej ochrany podstatne zvyšuje riziko arbitrárnosti rozhodovania všeobecného súdu.

II.

14. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

(každý) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

15. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

16. V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu

všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

17. V rámci predbežného prerokovania sťažností, ktorými sťažovateľky namietali porušenie v záhlaví označených základných práv a slobôd napadnutým uznesením okresného súdu, ústavný súd so zreteľom na nimi uplatnenú argumentáciu dospel k názoru, že nie sú opodstatnené.

18. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane uvádza, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkým zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré

preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

19. Právomoc všeobecných súdov rozhodovať v konkurznom a reštrukturalizačnom konaní vyplýva z čl. 142 ods. 1 ústavy. Podrobnosti o pôsobnosti súdov a konaní pred nimi aj vo vymedzených veciach ustanoví v zmysle splnomocňovacej ústavnej normy zákon (čl. 143 ods. 2 ústavy). V danom prípade je takýmto zákonom zákon č. 7/2005 Z. z., ktorý v rámci tretej časti nazvanej „Reštrukturalizácia“ upravuje v jej ôsmej hlave aj ingerenciu všeobecných súdov v procese reštrukturalizácie formou potvrdenia reštrukturalizačného plánu súdom (§ 153) alebo zamietnutia reštrukturalizačného plánu súdom v zákonom ustanovených prípadoch [§ 154 ods. 1 písm. a) až f)].

20. Ochranu účastníkov reštrukturalizačného plánu nesúhlasiacich s plánom upravuje § 157 ods. 1 a 2 zákona č. 7/2005 Z. z. takto:

Účastník plánu, ktorý hlasoval proti prijatiu plánu a uplatnil do zápisnice zo schvaľovacej schôdze odôvodnenú námietku proti prijatiu plánu, alebo účastník plánu, ktorý môže byť poskytovateľom štátnej pomoci, má právo sa do 15 dní od zverejnenia uznesenia o potvrdení plánu v Obchodnom vestníku domáhať, aby súd určil neúčinnosť plánu voči nemu, ak

a) pohľadávky zaradené do rovnakej skupiny ako jeho zistená pohľadávka sa majú podľa plánu uspokojiť v inej miere alebo iným spôsobom, čím sa veriteľom týchto pohľadávok poskytla oproti nemu výhoda,

b) majetkové práva akcionárov zaradené do rovnakej skupiny ako jeho majetkové právo akcionára sa majú podľa plánu uspokojiť v inej miere alebo iným spôsobom, čím sa akcionárom týchto majetkových práv poskytla oproti nemu výhoda,

c) predkladateľ plánu nezaradil jeho zistenú pohľadávku do skupiny, ako požiadal (§ 145), čím sa dostal do horšieho postavenia, v akom by bol bez prijatia plánu; súd pritom vychádza z jeho pravdepodobného uspokojenia v konkurznom konaní,

d) predkladateľ plánu nezaradil jeho zistenú zabezpečenú pohľadávku do skupiny pre zabezpečené pohľadávky v rozsahu, v akom požiadal (§ 145), čím sa dostal do horšieho

postavenia, v akom by bol bez prijatia plánu; súd pritom vychádza z jeho pravdepodobného uspokojenia v konkurznom konaní,

e) splnením potvrdeného plánu dôjde k poskytnutiu neoprávnenej štátnej pomoci.

Právo domáhať sa neúčinnosti plánu podľa odseku 1 sa uplatňuje proti dlžníkovi a preberajúcej osobe. Tejto neúčinnosti sa možno domáhať len vo vzťahu k dotknutej pohľadávke alebo majetkovému právu akcionára.

21. Zo sťažností, ako aj z napadnutého uznesenia, ktoré tvorilo jej prílohu, vyplýva, že ako sťažovateľky, tak aj okresný súd sa odvolávajú na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 200/2011 zo 7. decembra 2011, ktorým judikoval:

„Reštrukturalizačné konanie je zložito štruktúrovaný právny proces, v ktorom je všeobecný súd zaťažený povinnosťou zistiť a odhaliť, čo sa skrýva pod obsahom pojmu spoločný záujem veriteľov, ktorý pri kolektívnom (spravidla postupnom, resp. neúplnom) uspokojení veriteľov prima facie nekorešponduje s individuálnymi záujmami jednotlivých veriteľov. Zmyslom a účelom reštrukturalizácie je zabránenie individuálnemu uplatňovaniu či výkonu práv jednotlivých veriteľov v prospech ich kolektívneho uspokojenia. Maximalizácia uspokojenia pohľadávok všetkých veriteľov pri spravodlivom usporiadaní vzťahov všetkých veriteľov s dlžníkom je determinantom určujúcim spoločný záujem veriteľov.

Pri zvažovaní potenciálneho uspokojenia veriteľov v konkurze vyhlásenom v dôsledku zastavenia reštrukturalizácie pre zamietnutie plánu nemôže všeobecný súd izolovane prihliadať na záujem jediného veriteľa, a to ani vtedy, ak ide o veriteľa, u ktorého výška prihlásených a zistených pohľadávok z neho robí majoritného veriteľa. Naopak, jeho povinnosťou je skúmať možnosť uspokojenia všetkých (aj minoritných) veriteľov v likvidačnom konkurze. Túto jeho povinnosť možno vyvodit' zo základných zásad konkurzu a reštrukturalizácie (§ 5 zákona č. 7/2005 Z. z.), v zmysle ktorých je povinný postupovať tak, aby sa dosiahla pre veriteľov čo najvyššia miera uspokojenia ich pohľadávok.

To znamená, že nositeľom ústavou a dohovorom garantovaného práva na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie nie je len majoritný veriteľ, ale všetci veritelia, ktorí riadne a včas (spôsobom ustanoveným zákonom č. 7/2005 Z. z.) prihlásili svoje pohľadávky.“

22. Podobné závery vyplývajú aj z nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 455/2012 z 2. decembra 2015, resp. z nálezu sp. zn. II. ÚS 273/2012 zo 16. decembra 2015, v ktorom ústavný súd znovu zdôraznil, že *„Úloha súdu je aktívna a každý účastník plánu – vrátane tých, ktorí boli na schvaľovacej schôdzi prehlasovaní – má právo na ochranu súdom pred dôsledkami plánu, ktorý je v podstatnom rozpore so spoločnými záujmami veriteľov“*.

23. Aj v danom prípade úloha ústavného súdu spočívala predovšetkým v posúdení, či pri rešpektovaní požiadavky materiálnej rovnosti v reštrukturalizačnom konaní došlo napadnutým uznesením okresného súdu k poskytnutiu spravodlivej súdnej ochrany.

24. Keďže ústavný súd nie je skutkovým súdom (II. ÚS 267/04) a v zásade nevykonáva dokazovanie, ktorým by mohol či mal odhaľovať pravdivosť skutkových tvrdení účastníkov konaní pred všeobecnými súdmi, mimo rámca jeho pozornosti ostala námietka sťažovateľiek týkajúca sa „nesprávneho“ sčítania hlasov jednotlivých skupín (nezabezpečených) veriteľov okresným súdom. Už v spomínanom náleze sp. zn. I. ÚS 200/2011 zo 7. decembra 2011 totiž ústavný súd jednoznačne uviedol, že „má... z hľadiska požiadavky na dodržanie zásad spravodlivosti v reštrukturalizácii výhrady aj k meraniu postavenia jednotlivých veriteľov výlučne prizmou výšky nimi prihlásených a zistených pohľadávok. Ak má súd spravodlivo posúdiť otázku naplnenia či nenaplnenia spoločného záujmu veriteľov v reštrukturalizačnom pláne, nemôže celkom ignorovať ani výšku prihlásenej pohľadávky z hľadiska jej významu pre konkrétneho veriteľa. V okolnostiach prípadu totiž aj uspokojenie relatívne bezvýznamnej pohľadávky menšinového veriteľa môže pre neho samotného (a jeho právny či sociálno-ekonomický status) znamenať viac alebo toľko, ako uspokojenie pohľadávky(-ok) väčšinového veriteľa.“

25. Vzhľadom na obsah sťažnostných námietok (bod 10) ústavný súd konštatuje, že zákon č. 7/2005 Z. z. poskytoval (všetkým) účastníkom reštrukturalizačného plánu, t. j. aj sťažovateľkám, možnosť, aby svoje odôvodnené námietky proti reštrukturalizačnému plánu prostredníctvom správcu uplatnili písomne najneskôr siedmy deň pred konaním schvaľovacej schôdze, pričom odôvodnené námietky proti reštrukturalizačnému plánu, resp.

proti priebehu schvaľovacej schôdze mohli vzniknúť aj počas jej konania 16. septembra 2016, čo im správca umožnil (bod 5). Skutočnosť, že zápisnica zo zasadnutia veriteľského výboru dlžníka konaného 19. augusta 2016, ktorá bola zverejnená v Obchodnom vestníku 30. augusta 2016, neobsahovala v prílohe písomné stanovisko sťažovateľky v 5. rade k dokumentu označenému ako „Záverečný návrh reštrukturalizačného plánu dlžníka...“ z 18. augusta 2016, je pre rozhodnutie ústavného súdu v danej veci právne irelevantná. Právne irelevantný je v danom prípade aj odkaz sťažovateľiek na poslednú novelizáciu zákona č. 7/2005 Z. z., ktorá „v § 154 ods. 1 písm. g) s účinnosťou od 01. 03. 2017 ustanovuje ako obligatórny dôvod pre zamietnutie reštrukturalizačného plánu súdom, ak je navrhovaná miera uspokojenia pohľadávok nižšia ako 50 % výšky dotknutých pohľadávok.“.

26. Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého uznesenia okresného súdu (body 6 až 9) ústavný súd dospel k názoru, že obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom nezistil, že by tieto závery okresného súdu boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia sa ústavný súd taktiež presvedčil, že okresný súd sa námietkami sťažovateľky v 3. rade zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Skutočnosť, že sťažovateľky sa s názorom okresného súdu nestotožňujú, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). O taký prípad tu však nejde.

27. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že závery okresného súdu nemožno hodnotiť inak ako ústavne súladné a poskytujúce spravodlivú súdnu ochranu všetkým účastníkom reštrukturalizačného konania (veriteľom) pri zachovaní ich ústavou garantovanej rovnosti v tomto konaní. A keďže v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením okresného súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľiek na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pričom z tohto uznesenia nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľiek vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ani práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ich sťažnosti v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené.

28. Vo vzťahu k námietke sťažovateľky v 6. rade, že napadnutým uznesením okresný súd umožnil neoprávnené poskytnutie štátnej pomoci dlžníkovi (bod 9), ústavný súd konštatuje, že pokiaľ sa ako účastníčka reštrukturalizačného plánu domnievala, že jeho splnením dôjde k poskytnutiu neoprávnenej štátnej pomoci dlžníkovi v zmysle zákona č. 358/2015 Z. z. o úprave niektorých vzťahov v oblasti štátnej pomoci a minimálnej pomoci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o štátnej pomoci), pretože 97 % pohľadávok postúpených jej Ministerstvom pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky a Regionálnou veterinárnou a potravinovou správou Bratislava - mesto sa *de facto* stane právne nevykonateľnými, mohla využiť svoje oprávnenie a domáhať sa určenia neúčinnosti reštrukturalizačného plánu súdom, čo však neurobila, resp. ústavnému súdu nepreukázala. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v 6. rade v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

29. Ústavný súd napokon konštatuje, že v danom prípade nezistil ani také skutočnosti, ktoré by naznačovali, že sťažovateľkám nebola poskytnutá primeraná príležitosť na uplatnenie ich procesných práv v reštrukturalizačnom konaní, preto z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj tú časť

sťažností, ktorými namietali porušenie svojho základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy napadnutým uznesením okresného súdu. Citované ustanovenie ústavy totiž zaručuje len procedurálnu rovnosť v určitom konaní, nie „rovnosť“ v zmysle rovnakého či dokonca želaného výsledku pre každého účastníka takéhoto konania. V tejto súvislosti ústavný súd opätovne pripomína, že konkurzné a reštrukturalizačné právo nie je spotrebiteľským právom, kde by mal súd chrániť či obhajovať záujem „slabšieho“ účastníka právneho vzťahu, ale zmyslom a účelom reštrukturalizácie je kolektívne uspokojenie veriteľov a povinnosťou všetkých zúčastnených subjektov (vrátane súdov) je postupovať tak, aby sa dosiahla čo najvyššia miera uspokojenia ich pohľadávok.

30. Vzhľadom na odmietnutie sťažností ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľiek nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. mája 2017